Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►B

RÅDETS FORORDNING Nr. 1612/68/EØF

af 15. oktober 1968

om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet

(EFT L 257 af 19.10.1968, s. 2)

Ændret ved:

			Tidende	
		nr.	side	dato
►M1	Rådets Forordning (EØF) nr. 312/76 af 9. februar 1976	L 39	2	14.2.1976
►M2	Rådets forordning (EØF) nr. 2434/92 af 27. juli 1992	L 245	1	26.8.1992
►M3	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004	L 158	77	30.4.2004

Berigtiget ved:

►C1 Berigtigelser til retsakter offentliggjort i Specialudgaverne 1952-1972, s. 13 (1612/68/EØF)

►C2 Berigtigelse, EUT L 229 af 29.6.2004, s. 35 (2004/38/EF)

▼B

RÅDETS FORORDNING Nr. 1612/68/EØF

af 15. oktober 1968

om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 49,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det europæiske Parlament ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ([2]), og

ud fra følgende betragtninger:

Arbejdskraftens frie bevægelighed skal være gennemført inden for Fællesskabet senest ved overgangsperiodens udløb; dette indebærer afskaffelse af enhver i nationaliteten begrundet forskelsbehandling mellem medlemsstaternes arbejdstagere for så vidt angår beskæftigelse, aflønning og øvrige arbejdsvilkår samt ret for disse arbejdstagere til — med forbehold af de begrænsninger, der retfærdiggøres af hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhet — frit at skifte opholdssted inden for Fællesskabet med henblik på at have lønnet beskæftigelse;

det vil, især på baggrund af, at oprettelsen af toldunionen er fremskyndet, og som garanti for en samtidig gennemførelse af Fællesskabets væsentlige grundlag, være påkrævet at fastsætte de bestemmelser, der skal føre til de mål, der er fastsat i traktatens artikler 48 og 49 om den frie bevægelighed, og fuldføre de foranstaltninger, som gradvis er gennemført inden for rammerne af Rådets forordning nr. 15 om de indledende foranstaltninger til gennemførelse af arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet ([3]) og Rådets forordning nr. 38/64/EØF af 25. marts 1964 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet ([4]);

den frie bevægelighed for arbejdstagere og deres familie er en fundamental ret; arbejdskraftens bevægelighed inden for Fællesskabet skal være et af de midler, der samtidig med at medvirke til at tilfredsstille medlemsstaternes økonomiske behov sikrer arbejdstageren mulighed for at forbedre sine leve- og arbejdsvilkår og dermed også gør der lettere for ham at opnå social fremgang; alle medlemsstaternes arbejdstagere skal have bekræftet retten til at have beskæftigelse efter eget valg inden for Fællesskabet;

denne ret skal anerkendes uden forskel for »permanente« arbejdstagere, sæsonarbejdere, grænsearbejdere og arbejdstagere, der udfører arbejde som led i en tjenesteydelse;

retten til fri bevægelighed forudsætter, for at den objektivt set kan udøves i frihed og værdighed, at der sikres ligestilling, faktisk som retlig, i alt, der vedrører den egentlige udførelse af lønnet beskæftigelse og adgang til bolig; alle hindringer, der står i vejen for arbejdskraftens bevægelighed skal endvidere fjernes, især med henblik på at arbejdstageren kan samles med sin familie i modtagerlandet og betingelserne for denne families integration i modtagerlandets miljø.

([1]) EFT nr. 268 af 6. 11. 1967, s. 9.
([2]) EFT nr. 298 af 7. 12. 1967, s. 10.
([3]) EFT nr. 57 af 26. 8. 1961, s. 1073/61.
([4]) EFT nr. 62 af 17. 4. 1964, s. 965/64.

▼B

principippet om ligestilling af arbejdstagere i Fællesskabet indebærer, at alle medlemsstaters statsborgere har samme fortrinsret til beskæftigelse som indenlandske arbejdstagere;

fremgangsmåderne ved formidling og udligning skal udbygges, især ved fremme af det direkte samarbejde såvel mellem arbejdsmarkedsmyndighedernes centrale som regionale kontorer og ved en forstærket og koordineret information med henblik på i almindelighed at sikre et bedre overblik over arbejdsmarkedet; arbejdstagere, der måtte ønske at flytte, skal regelmæssigt informeres om leve- og arbejdsvilkår; der skal i øvrigt planlægges foranstaltninger i tilfælde, hvor en medlemsstat kommer ud for eller forudser forstyrrelser på sit arbejdsmarked, således at det kan medføre alvorlig fare for levestandarden og beskæftigelsen i et område eller en industri; der skal i så fald først og fremmest gennemføres en informationskampagne med henblik på at afholde arbejdstagere fra at begive sig ind i dette område eller denne industri; der skal i givet fald være mulighed for, at resultaterne af denne kampagne gøres mere virkningsfulde ved midlertidigt at suspendere ovennævnte fremgangsmåder, hvorom beslutning skal træffes på fællesskabsplan;

der er snæver sammenhæng mellem arbejdskraftens frie bevægelighed, beskæftigelsen og den faglige uddannelse, navnlig for så vidt denne tilsigter, at arbejdstageren sættes i stand til at modtage konkrete tilbud om beskæftigelse afgivet i andre områder inden for Fællesskabet; det er som følge heraf nødvendigt, at problemerne herom ikke mere undersøges isoleret, men i indbyrdes sammenhæng, herunder samtidig under hensyn til arbejdsmarkedsproblemer på regionalt plan; det er derfor nødvendigt, at medlemsstaterne bestræber sig på at koordinere deres beskæftigelsespolitik på fællesskabsplan;

Rådet har ved afgørelse af 15. oktober 1968 ([1])vedtaget, at traktatens artikler 48 og 49 samt de bestemmelser, der er udfærdiget til gennemførelse heraf, finder anvendelse for de oversøiske franske territorier,

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

FØRSTE DEL

BESKÆFTIGELSEN OG ARBEJDSTAGERENS FAMILIE

AFSNIT I

Adgang til beskæftigelse

Artikel 1

1. Enhver statsborger i en medlemsstat har uanset bopæl ret til at tage og udøve lønnet beskæftigelse på en anden medlemsstats område i overensstemmelse med de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, der gælder for arbejdstagere, der er statsborgere i denne stat.

2. Han har på en anden medlemsstats område navnlig samme fortrinsstilling som statsborgere i denne stat med hensyn til adgangen til ledige stillinger.

Artikel 2

Enhver statsborger i en medlemsstat og enhver arbejdsgiver, der udøver virksomhed på en medlemsstats område, kan i overensstemmelse med de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser udveksle tilbud og ansøgninger om beskæftigelse, indgå arbejdsaftaler og bringe dem til

([1]) EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 1.

▼B

udførelse under forudsætning af, at det ikke medfører forskelsbehandling.

Artikel 3

1. Inden for rammerne af denne forordning finder de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser eller administrativ praksis i en medlemsstat ikke anvendelse,

— some for udenlandske arbejdstagere begrænser eller gør tilbud og ansøgninger om beskæftigelse, adgang til beskæftigelse og udøvelse heraf afhængig af betingelser, der ikke gælder for indenlandske arbejdstagere,

— eller som, skønt de gælder uden hensyn til nationalitet, udelukkende eller hovedsagelig har til formål eller bevirker, at statsborgere fra de øvrige medlemsstater udelukkes fra den tilbudte beskæftigelse.

Denne bestemmelse gælder ikke for så vidt angår nødvendige sprogkundskaber, der kræves af hensyn til den tilbudte stillings særlige karakter.

2. Under de i stk. 1, første afsnit, nævnte bestemmelser eller praksis hører især sådanne, som i en medlemsstat

a) obligatorisk foreskriver en særlig fremgangsmåde ved ansættelse af udenlandsk arbejdskraft;

b) begrænser offentliggørelse af stillingstilbud i pressen eller på anden måde eller gør den afhængig af andre betingelser end dem, der gælder for en arbejdsgiver, der udøver sin virksomhed på denne stats område;

c) gør adgang til beskæftigelse afhængig af betingelser, der vedrører registrering hos arbejdsformidlingen, eller som hindrer ansættelse ved stillingstilbud lydende på navn, for så vidt personer, som ikke er bosat på denne medlemsstats område, berøres heraf.

Artikel 4

1. De administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, der i medlemsstaterne begrænser beskæftigelse af udenlandske arbejdstagere, i antal eller procent, i virksomheder, i erhvervsgrene, på regionalt eller nationalt plan, finder ikke anvendelse på statsborgere fra de øvrige medlemsstater.

2. Såfremt ydelse af begunstigelser til virksomheder i en medlemsstat er betinget af beskæftigelse af en minimumsprocent indenlandske arbejdstagere, betragtes statsborgere fra de øvrige medlemsstater med forbehold af bestemmelserne i Rådets direktiv af 15. oktober 1963 ([1]) som indenlandske arbejdstagere.

Artikel 5

En statsborger i en medlemsstat, der søger beskæftigelse i en anden medlemsstat, skal dér have samme bistand som den, arbejdsformidlingen i denne stat yder egne statsborgere, der søger beskæftigelse.

Artikel 6

1. Antagelse af en statsborger i en medlemsstat til beskæftigelse i en anden medlemsstat må ikke på grund af nationalitet være betinget af andre ►C1 ———— ◄ krav til helbredstilstand, fagkundskab

([1]) EFT nr. 159 af 2. 11. 1963, s. 2661/63.

▼B

eller andet end sådanne, der stilles til arbejdstagere, som er statsborgere i en anden medlemsstat og ønsker at have samme beskæftigelse.

2. En statsborger i en medlemsstat, der fra en arbejdsgiver i en anden medlemsstat end den, hvori han er statsborger, har modtaget et stillingstilbud lydende på navn, kan dog underkastes en prøve om faglige kvalifikationer, såfremt arbejdsgiveren ved afgivelsen af sit stillingstilbud udtrykkeligt har forlangt en sådan prøve.

AFSNIT II

Udøvelse af beskæftigelse og ligestilling

Artikel 7

1. En arbejdstager, der er statsborger i en medlemsstat, må ikke på grund af sin nationalitet behandles anderledes på de øvrige medlemsstaters område end indenlandske arbejdstagere med hensyn til beskæftigelses- og arbejdsvilkår, navnlig for så vidt angår aflønnig, afskedigelse og, i tilfælde af arbejdsløshed, genoptagelse af beskæftigelse i faget eller genansættelse.

2. Arbejdstageren nyder samme sociale og skattemæssige fordele som indenlandske arbejdstagere.

3. Arbejdstageren har samme ret til på samme vilkår som indenlandske arbejdstagere at deltage i uddannelse i faglige uddannelsesinstitutioner, omskolings- og revalideringscentre.

4. Enhver bestemmelse i kollektive eller individuelle overenkomster eller andre kollektive aftaler om adgang til beskæftigelse, aflønning og alle andre arbejds- og afskedigelsesvilkår er retligt ugyldig, hvis den fastsætter eller tillader diskriminerende betingelser for arbejdstagere, der er statsborgere i andre medlemstater.

Artikel 8

1. En arbejdstager, der er statsborger i en medlemsstat og er beskæftiget på en anden medlemsstats område, har ret til ligestilling med hensyn til medlemsskab af fagforeniger og udøvelse af fagforeningsrettigheder, herunder valgret ►M1 samt adgang til administrative eller ledende stillinger i en fagforening ◄; han kan udelukkes fra deltagelse i administration af offentligretlige organer og fra udførelse af offentligretlige hverv. Han er endvidere valgbar til organer, der repræsenterer arbejdstagerne i virksomhederne.

Disse bestemmelser berører ikke de ved lovgivning fastsatte bestemmelser, som i visse medlemsstater giver arbejdstagere fra andre medlemsstater mere omfattende rettigheder.

▼M1

_____

▼B

Artikel 9

1. Arbejdstagere, der er statsborgere i en medlemsstat og er beskæftigede på en anden medlemsstats område, har samme rettigheder og fordele som indenlandske arbejdstagere med hensyn til bolig, herunder til erhvervelse af ejendomsret til den fornødne bolig.

2. De pågældende arbejdstagere kan i det område, hvor de er beskæftigede, med samme ret som indenlandske arbejdstagere lade sig opføre på lister for boligsøgende, hvor sådanne lister føres, og således opnå de heraf følgende rettigheder og fordele.

▼B

Arbejdstagernes familie, der er forblevet i hjemlandet, betragtes i denne henseende som bosat i dette område, for så vidt tilsvarende formodning gælder også for indenlandske arbejdstagere.

AFSNIT III

Arbejdstagerens familie

▼M3
▼C2

———————

▼B

Artikel 12

Såfremt en statsborger i en medlemsstat er eller har været beskæftiget på en anden medlemsstats område, har hans børn, hvis de er bosat på denne medlemsstats område, adgang til almindelig undervisning, lærlingeuddannelse og faglig uddannelse på samme vilkår som statsborgere i denne stat.

Medlemsstaterne skal fremme bestræbelser, der gør det muligt for disse børn på de bedst mulige vilkår at følge undervisningen.

ANDEN DEL

FORMIDLING OG UDLIGNING AF TILBUD OG ANSØGNINGER OM BESKÆFTIGELSE

AFSNIT I

Samarbejdet mellem medlemstaterne og Kommissionen

Artikel 13

1. Medlemsstaterne eller Kommissionen foranlediger eller foretager i fællesskab alle undersøgelser vedrørende beskæftigelse og arbejdsløshed, som de anser for nødvendige for gennemførelsen af arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet.

Arbejdsmarkedsmyndighedernes centrale kontorer i medlemsstaterne arbejder snævert sammen såvel indbyrdes som med Kommissionen med henblik på en fælles indsats ved udligning af tilbud og ansøgninger om beskæftigelse inden for Fællesskabet og ved den hertil knyttede anvisning af beskæftigelse til arbejdstagere.

2. Med henblik herpå opretter medlemsstaterne særlige kontorer, som har til opgave at organisere arbejdet inden for ovennævnte områder og at samarbejde såvel indbyrdes som med Kommissionens kontorer.

Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om enhver ændring i forbindelse med organisationen af disse kontorer, og Kommissionen offentliggør til underretning den pågældende ændring i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 14

1. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen alle oplysninger, der vedrører arbejdskraftens frie bevægelighed og arbejdstagernes beskæftigelse, samt oplysninger om beskæftigelsessituationen og beskæftigelsesudviklingen ►M2 ——————— ◄

▼M2

2. Kommissionen fastsætter under størst mulig hensyntagen til udtalelsen fra Det Faglige Udvalg, hvorledes de i stk. 1 nævnte oplysninger skal udformes.

▼B

3. Hver medlemsstats særlige kontor sender ►M2 i overensstemmelse med de fremgangsmåder, Kommissionen har fastsat under størst mulig hensyntagen til Det Faglige Udvalgs udtalelse ◄ de øvrige medlemsstaters særlige kontorer og Det europæiske Koordineringsbureau oplysninger om leve- og arbejdsvilkår og arbejdsmarkedssituationen med henblik på orientering af arbejdstagere i de øvrige medlemsstater. Disse oplysninger skal ajourføres regelmæssigt.

De øvrige medlemsstaters særlige kontorer skal sikre omfattende offentliggørelse af disse oplysninger, navnlig ved udsendelse til vedkommende arbejdsmarkedsmyndigheder og ved anvendelse af alle meddelelsesmidler, der egner sig til orientering af de pågældende arbejdstagere.

AFSNIT II

Udligningsordning

▼M2

Artikel 15

1. Hver medlemsstats særlige kontor sender regelmæssigt de øvrige medlemsstaters særlige kontorer og Det Europæiske Koordineringsbureau:

a) de beskæftigelsestilbud, der eventuelt kan udnyttes af andre medlemsstaters statsborgere

b) de tilbud om beskæftigelse, der henvender sig til lande uden for Fællesskabet

c) de ansøgninger om beskæftigelse, der er indgivet af personer, der udtrykkeligt har erklæret, at de ønsker at arbejde i en anden medlemsstat

d) oplysninger opdelt på geografiske områder og fag om de beskæftigelsessøgende, der har erklæret, at de faktisk er villige til at tage arbejde i en anden medlemsstat.

Hver medlemsstats særlige kontor videresender snarest muligt disse oplysninger til de relevante kontorer under arbejdsmarkedsmyndighederne.

2. De tilbud og ansøgninger om beskæftigelse, der er nævnt i stk. 1, formidles efter et ensartet system, der er udarbejdet af Det Europæiske Koordineringsbureau i samarbejde med Det Faglige Udvalg.

Om nødvendigt kan Det Europæiske Koordineringsbureau tilpasse dette system i samarbejde med Det Faglige Udvalg.

Artikel 16

1. Ethvert tilbud om beskæftigelse i henhold til artikel 15, der er rettet til arbejdsmarkedsmyndighederne i en medlemsstat, skal videregives og behandles af de kompetente arbejdsmarkedsmyndigheder i de øvrige berørte medlemsstater.

Disse myndigheder sender præcise og relevante ansøgninger til førstnævnte medlemsstat.

2. De i artikel 15, stk. 1, litra c), nævnte ansøgninger om beskæftigelse skal besvares af de berørte medlemsstaters myndigheder inden for en rimelig frist, som ikke kan være længere end en måned.

3. Arbejdsmarkedsmyndighederne skal yde arbejdstagere, der er statsborgere i andre medlemsstater, den samme fortrinsret som den,

▼M2

der ved passende foranstaltninger ydes nationale arbejdstagere i forhold til ikke-medlemsstaters statsborgere.

▼B

Artikel 17

1. De i artikel 16 nævnte foranstaltninger gennemføres af de særlige kontorer. I det omfang, hvor de af de centrale myndigheder er bemyndiget hertil, og i det omfang, arbejdsmarkedsmyndighedernes organisation i en medlemsstat og arbejdsformidlingens apparat kan benyttes hertil,

a) gennemfører arbejdsmarkedsmyndighedernes regionale kontorer i medlemsstaterne følgende foranstaltninger:

   i) de foretager på grundlag af de i artikel 15 nævnte ►M2 meddelelser ◄, som følges op af egnede foranstaltninger, direkte formidling og udligning af tilbud og ansøgninger om beskæftigelse;

   ii) etablerer direkte forbindelse med henblik på udligning:

      — i tilfælde af tilbud lydende på navn,

      — i tilfælde af individuelle ansøgninger om beskæftigelse rettet til et bestemt kontor under arbejdsmarkedsmyndighederne eller til en arbejdsgiver, der hører under dette kontors område,

      — ved udligningsforanstaltningerne vedrørende sæsonarbejdere, hvis ansættelse skal ske hurtigst muligt;

▼M2

b) udveksler de lokalt ansvarlige kontorer i grænseområder mellem to eller flere medlemsstater regelmæssigt oplysninger om tilbud og ansøgninger om beskæftigelse inden for deres område, og foretager direkte formidling og udligning af disse på samme måde som med kontorerne under arbejdsmarkedsmyndighederne i deres eget land.

   Om nødvendigt etablerer de lokalt ansvarlige kontorer i grænseområder endvidere samarbejds- og servicestrukturer med henblik på at kunne tilbyde:

   — brugerne flest mulige praktiske oplysninger om de forskellige aspekter af den fri bevægelighed, og

   — arbejdsmarkedets organisationer, velfærdstjenester (bl.a. offentlige, private og almennyttige) og alle de berørte institutioner en række samordnede foranstaltninger vedrørende fri bevægelighed

▼B

c) etablerer de offentlige særlige arbejdsformidlingskontorer for visse fag og for visse persongrupper direkte samarbejde.

2. De pågældende medlemsstater tilsender Kommissionen den efter gensidig aftale udarbejdede fortegnelse over de i stk. 1 nævnte myndigheder, og til orientering offentliggør Kommissionen såvel fortegnelsen som enhver ændring i denne fortegnelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 18

Anvendelse af de fremgangsmåder ved ansættelse, der benyttes af de myndigheder, som er oprettet til gennemførelse af overenskomster mellem to eller flere medlemsstater, er ikke obligatorisk.

▼B

AFSNIT III

Regulerende foranstaltninger til fremme af ligevægten på arbejdsmarnedet

Artikel 19

▼M2

1. På grundlag af en beretning fra Kommissionen udarbejdet ved hjælp af de oplysninger, der er indsendt af medlemsstaterne, analyserer disse mindst en gang årligt sammen med Kommissionen resultaterne af Fællesskabets ordninger vedrørende tilbud og ansøgninger om beskæftigelse.

▼B

2. Medlemsstaterne og Kommissionen undersøger alle muligheder for at give medlemsstaternes statsborgere fortrinsstilling ved besættelse af ledige stillinger for at opnå ligevægt mellem tilbud og ansøgninger om beskæftigelse i Fælleskabet. De træffer alle hertil nødvendige foranstaltninger.

▼M2

3. Kommissionen sender hvert andet år Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg en beretning om gennemførelsen af denne forordnings anden del, hvori der gøres rede for indhentede oplysninger og for data fra gennemførte undersøgelser og desuden for alle relevante forhold vedrørende udviklingen på Fællesskabets arbejdsmarked.

▼B

Artikel 20

▼M2

_____

▼B

AFSNIT IV

Det europæiske Koordineringsbureau

Artikel 21

Det europæiske Koordineringsbureau for udligning af tilbud og ansøgninger om beskæftigelse, der er oprettet inden for Kommissionens rammer — i denne forordning benævnt »Det europæiske Koordineringsbureau« — har som almindelig opgave at fremme formidlingen og udligningen af tilbud og ansøgninger om beskæftigelse på fællesskabsplan. Det er i særdeleshed pålagt det at varetage alle de faglige opgaver, som i henhold til denne forordning hører under Kommissionens område og navnlig at bistå medlemsstaternes arbejdsmarkedsmyndigheder i deres virksomhed.

Det europæiske Koordineringsbureau udarbejder en oversigt over de i artiklerne 14 og 15 nævnte oplysninger samt over resultaterne af de i henhold til artikel 13 gennemførte undersøgelser med angivelse af formålstjenlige oplysninger om den forventede udvikling i arbejdsmarkedssituationen i Fællesskabet; disse oplysninger sendes til de særlige kontorer i medlemsstaterne samt til Det rådgivende Udvalg og Det faglige Udvalg.

Artikel 22

1. Det europæiske Koordineringsbureau har navnlig til opgave

▼B

a) at koordinere de praktiske foranstaltninger, der er nødvendige i Fællesskabet til formidling og udligning af tilbud og ansøgninger om beskæftigelse og at undersøge arbejdstagernes deraf følgende vandringer,

b) i samarbejde med Det faglige Udvalg at medvirke til, at der på administrativt og teknisk plan skabes mulighed for et samarbejde,

c) såfremt særligt behov måtte opstå i samarbejde med de særlige kontorer at foretage formidling af tilbud og ansøgninger om beskæftigelse, hvor disse kontorer skal gennemføre udligning.

2. Det europæiske Koordineringsbureau tilsender de særlige kontorer de tilbud og ansøgninger om beskæftigelse, der er sendt direkte til Kommissionen, og holdes underrettet om den videre behandling heraf.

Artikel 23

Efter indforståelse fra vedkommende myndighed i hver medlemsstat og ifølge de bestemmelser, som denne myndighed har fastsat efter udtalelse fra Det faglige Udvalg, kan Kommissionen foranstalte besøg og tjenesterejser for tjenestemænd fra de øvrige medlemsstater samt udarbejde programmer for videreuddannelse af specialuddannet personale.

TREJDE DEL

ORGANER DER SKAL SIKRE SNÆVERT SAMARBEJDE MELLEM MEDLEMSSTATERNE MED HENSYN TIL ARBEJDSKRAFTENS FRIE BEVÆGELIGHED OG BESKÆFTIGELSE

AFSNIT I

Det rådgivende Udvalg

Artikel 24

Det rådgivende Udvalg har til opgave at bistå Kommissionen i undersøgelse af spørgsmål, der rejses om traktatens gennemførelse og om foranstaltninger om dens anvendelse med hensyn til arbejdstagernes frie bevægelighed og beskæftigelse.

Artikel 25

Det rådgivende Udvalg har navnlig til opgave

a) at undersøge spørgsmål om den frie bevægelighed og beskæftigelsen inden for rammerne af de enkelte staters arbejdsmarkedspolitik med henblik på en koordinering af medlemsstaternes beskæftigelsespolitik på fællesskabsplan, der skal bidrage til videre udbygning af de nationale økonomier samt bedre ligevægt på arbejdsmarkedet;

b) i almindelighed at undersøge virkningerne af anvendelsen af denne forordning og eventuelle supplerende bestemmelser;

c) eventuelt at forelægge Kommissionen begrundede forslag til ændring af denne forordning;

d) efter anmodning fra Kommissionen eller på eget initiativ at afgive begrundede udtalelser om almindelige eller principielle spørgsmål, navnlig om udveksling af oplysninger om udviklingen på arbejdsmarkedet, om arbejdstagernes vandringer mellem medlemsstaterne, om programmer eller foranstaltninger, der er egnet til at fremme erhvervsvejledning og faglig uddannelse til fordel for den frie bevægelighed og beskæftigelsesmulighederne, samt om enhver form for

▼B

bistand til arbejdstagerne og deres familie, herunder social bistand og indlogering af arbejdstagerne.

Artikel 26

1. Det rådgivende Udvalg består af seks medlemmer for hver medlemsstat, heraf to regeringsrepræsentanter, to repræsentanter for arbejdstagerorganisationerne og to for arbejdsgiverorganisationerne.

2. For hver af de i stk. 1 nævnte grupper udpeges en suppleant for hver medlemsstat.

3. Medlemmer og suppleanter udnævnes for en periode af to år. Genudnævnelse kan finde sted.

Efter udløbet af deres hverv fungerer medlemmer og suppleanter, indtil en efterfølger er udpeget, eller dette er fornyet.

Artikel 27

Medlemmer af og suppleanter til Det rådgivende Udvalg udnævnes af Rådet, som ved valget af repræsentanter for arbejdstager- og arbejdsgiverorganisationer tilstræber ligelig repræsentation for de pågældende forskellige sektorer af erhvervslivet.

Til orientering offentliggør Rådet en fortegnelse over medlemmer og suppleanter i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 28

Formandsposten for Det rådgivende Udvalg beklædes af et medlem af Kommissionen eller hans stedfortræder. Formanden deltager ikke i afstemninger. Udvalget træder sammen mindst to gange om året. Det indkaldes af formanden på hans initiativ, eller når mindst 1/3 af medlemmerne anmoder herom.

Sekretariatsopgaverne varetages af Kommissionens kontorer.

Artikel 29

Formanden kan som observatører eller sagkyndige til møder indbyde personer eller repræsentanter for organer, der har omfattende erfaring vedrørende beskæftigelsesområdet og arbejdstagernes vandringer. Formanden kan tilkalde sagkyndig bistand.

Artikel 30

1. Det rådgivende Udvalg er beslutningsdygtigt, når 2/3 af medlemmerne er til stede.

2. Udtalelserne, der skal være begrundede, vedtages med absolut flertal af de gyldigt afgivne stemmer; såfremt mindretallet begærer det, skal de ledsages af en redegørelse for dettes synspunkter.

Artikel 31

Det rådgivende Udvalg fastsætter sin arbejdsgang i en forretningsorden, der træder i kraft, når Rådet efter udtalelse fra Kommissionen har godkendt denne. Ikrafttrædelsen af eventuelle af udvalget vedtagne ændringer sker efter samme procedure.

▼B

AFSNIT II

Det faglige Udvalg

Artikel 32

Det faglige Udvalg har til opgave at bistå Kommissionen med at forberede, fremme og løbende følge resultaterne af alle faglige arbejder og foranstaltninger til denne forordnings og eventuelle supplerende bestemmelsers gennemførelse.

Artikel 33

Det faglige Udvalg har navnlig til opgave:

a) at fremme og forbedre samarbejdet mellem de pågældende myndigheder i medlemsstaterne for så vidt angår alle faglige spørgsmål om arbejdskraftens frie bevægelighed og beskæftigelsen;

b) at udarbejde fremgangsmåder for at organisere de pågældende myndigheders fælles virksomhed;

c) at lette opstillingen af hensigtsmæssige oplysninger for Kommissionen og virkeliggørelsen af de i denne forordning fastsatte undersøgelser samt fremme udvekslingen af oplysninger og erfaringer mellem de pågældende myndigheder;

d) på teknisk plan at undersøge, hvorledes de kriterier, efter hvilke medlemsstaterne bedømmer situationen på deres arbejdsmarked, kan harmoniseres.

Artikel 34

1. Det faglige Udvalg består af repræsentanter for medlemsstaternes regeringer. Hver regering udnævner som medlem af Det faglige Udvalg et af de medlemmer, der repræsenterer den i Det rådgivende Udvalg.

2. Hver regering udnæver en suppleant blandt sine øvrige repræsentanter, som er medlem af eller suppleant til Det rådgivende Udvalg.

Artikel 35

Formandsposten i Det faglige Udvalg beklædes af et medlem af Kommissionen eller hans stedfortræder. Formanden deltager ikke i afstemninger. Formanden og udvalgets medlemmer kan tilkalde sagkyndig bistand.

Sekretariatsopgaverne varetages af Kommissionens kontorer.

Artikel 36

De forslag og udtalelser, som er udarbejdet af Det faglige Udvalg, forelægges Kommissionen og tilsendes Det rådgivende Udvalg til underretning. Disse forslag og udtalelser skal ledsages af en redegørelse for de synspunkter, der er fremsat af de enkelte medlemmer af Det faglige Udvalg, såfremt disse anmoder herom.

Artikel 37

Det faglige Udvalg fastsætter sin arbejdsgang i en forretningsorden, der træder i kraft, når Rådet efter udtalelse fra Kommissionen har godkendt denne. Ikrafttrædelsen af eventuelle af udvalget vedtagne ændringer sker efter samme procedure.

▼B

FJERDE DEL

OVERGANGS- OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

AFSNIT I

Overgangsbestemmelser

Artikel 38

Indtil Kommissionen godkender anvendelse af de i artikel 15, stk. 2, nævnte ensartede retningslinjer, foreslår Det europæiske Koordineringsbureau alle hensigtsmæssige foranstaltninger til udarbejdelse og udsendelse af de i artikel 15, stk. 1, nævnte oversigter.

Artikel 39

De forretningsordener, der gælder for Det rådgivende Udvalg og Det faglige Udvalg på tidspunktet for denne forordnings ikrafttræden, forbliver i kraft.

Artikel 40

Indtil de foranstaltninger, som medlemsstaterne skal træffe i henhold til Rådets direktiv af 15. oktober 1968 ([1]), træder i kraft, og i det omfang arbejdstilladelse som fastsat i artikel 22 i forordning nr. 38/64/EØF er nødvendig for fastsættelsen af gyldigheden for opholdstilladelse eller forlængelse heraf ifølge de bestemmelser, som medlemsstaterne har fastsat i medfør af Rådets direktiv af 25. marts 1964 ([2]), skal medlemsstaterne i stedet anvende en ansættelseserklæring fra arbejdsgiveren eller en arbejdsattest, hvoraf beskæftigelsens varighed fremgår. Fremgår det af arbejdsgiverens erklæring eller af arbejdsattesten, at arbejdstageren er ansat på ubestemt tid, har en sådan erklæring eller attest samme retsvirkning som en varig arbejdstilladelse.

Artikel 41

Hvis en medlemsstat som følge af afskaffelse af arbejdstilladelser ikke længere er i stand til at videreføre en vis statistik over beskæftigelsen af udenlandske arbejdstagere, kan den indtil indførelsen af nye statistiske metoder, dog senest til 31. december 1969, af statistiske grunde opretholde kravet om arbejdstilladelse til statsborgere fra de øvrige medlemsstater. Arbejdstilladelsen skal meddeles uden videre og være gyldig, indtil den faktiske afskaffelse af arbejdstilladelser i denne medlemsstat.

AFSNIT II

Afsluttende bestemmelser

Artikel 42

1. Denne forordning berører ikke bestemmelserne i traktaten om oprettelse af Det europæiske Kul- og Stålfællesskab vedrørende arbejdstagere med en anerkendt faguddannelse inden for kul- og stålfagene, bestemmelserne i traktaten om oprettelse af Det europæiske Atomenergifællesskab om adgang til kvalificeret beskæftigelse inden for atomenergiområdet eller bestemmelserne om disse traktaters anvendelse.

([1]) EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s 13.
([2]) EFT nr. 62 af 17. 4. 1964 , s. 981/64.

▼B

Denne forordning omfatter dog de grupper af arbejdstagere og deres familiemedlemmer, som nævnes i første afsnit, for så vidt der ikke er fastsat regler om deres retsstilling i de nævnte traktater eller bestemmelser.

2. Denne forordning berører ikke de bestemmelser, som er vedtaget i medfør af traktatens artikel 51.

3. Denne forordning vedrører ikke sådanne forpligtelser for medlemsstaterne,

— der hidrører fra særlige forbindelser eller fremtidige overenskomster med visse ikke-europæiske lande eller territorier, der er begrundet i institutionelle bånd, som består ved denne forordnings ikrafttræden;

— der hidrører fra de ved denne forordnings ikrafttræden gældende overenskomster med visse ikke-europæiske lande eller territorier, der er begrundet i institutionelle bånd.

Arbejdstagere fra disse lande eller territorier, som i overensstemmelse med denne bestemmelse har lønnet beskæftigelse inden for en af disse medlemsstaters område, kan ikke på de øvrige medlemsstaters område ►C1 ———— ◄ påberåbe sig denne forordnings bestemmelser.

Artikel 43

Medlemsstaterne skal i tiden mellem datoen for undertegnelsen og ikrafttrædelsen af de mellem dem afsluttede aftaler, konventioner eller overenskomster, der vedrører arbejdsmarkedsområder, til underretning tilsende Kommissionen ordlyden af disse.

Artikel 44

Kommissionen vedtager de foranstaltninger, der er nødvendige til gennemførelsen af denne forordning. Med henblik herpå handler den i snævert samarbejde med medlemsstaternes centrale administrative myndigheder.

Artikel 45

Kommissionen forelægger Rådet forslag til bestemmelser, der under de i traktaten fastsatte forudsætninger skal ophæve begrænsninger i adgang til beskæftigelse for arbejdstagere, der er statsborgere i medlemsstaterne, i det omfang manglende gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser virker hindrende for en liberalisering af arbejdskraftens frie bevægelighed.

Artikel 46

Administrationsudgifterne for de i tredje del nævnte udvalg opføres i budgettet for De europæiske Fællesskaber under Kommissionens konto.

Artikel 47

Denne forordning gælder for medlemsstaternes områder og deres statsborgere med forbehold af bestemmelserne i artikel 2, 3, 10 og 11.

Artikel 48

Ved denne forordnings ikrafttræden ophører bestemmelserne i forordning nr. 38/64/EØF med at være i kraft.

▼**B**

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

▼**B**

BILAG

▼**M2**

———————